

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **GIGASOFT s. r. o.**, se sídlem Lužická 14, Horní Kosov, Jihlava, zastoupen Mgr. Michalem Varmužou, advokátem se sídlem Kozinova 2, Šumperk, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. 21768/2021-900000-312, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2023, č. j. 31 Af 44/2021 - 117,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2023, č. j. 31 Af 44/2021 - 117, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Celní úřad pro Kraj Vysočina (dále jen „správní orgán prvního stupně“) vydal dne 19. 8. 2020 rozhodnutí, č. j. 63301-8/2020-630000-12, kterým žalobce shledal vinným z porušení povinnosti stanovené v § 7 odst. 2 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o hazardních hrách“) tím, že nejméně dne 27. 3. 2018 provozoval nepovolenou hazardní hru (2 ks zařízení typu i-Stars a 3 ks typu Diamond Level, dále jen „technická zařízení“). Jednáním spáchal přestupek dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách a správní orgán prvního stupně mu za to uložil pokutu ve výši 250 000 Kč.

[2] Při stanovení druhu a výše trestu posoudil povahu a závažnost přestupku. Shledal, že jednání žalobce lze vyhodnotit jako velmi závažné a vysoce společensky škodlivé, a přihlédl také k výkazu zisku a ztrát žalobce k 31. 12. 2018 a ke smlouvám o nájmu technických zařízení č. 2015/BBGEK ze dne 1. 12. 2015, č. 2017/BGGC ze dne 27. 2. 2017 a č. 2017/CFDH ze dne 27. 2. 2017 (dále jen „smlouvy o nájmu technických zařízení“), ze kterých je zřejmé, že se podílel na jejich výnosu a ke skutečnosti, že je žalobce osobou podnikající. Uzavřel, že z těchto důvodů pokuta, kterou uložil při samé spodní hranici zákonné sazby, nemůže být likvidační. Proti rozhodnutí se žalobce bránil odvoláním podaným k žalovanému; ten žádné závažné vady neshledal a rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. 21768/2021-900000-312, se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Ten k námitce žalobce posoudil rozpor mezi časovým vymezením skutku provedeným správním orgánem prvního stupně v oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 30. 7. 2018, č. j. 25124-15/2018-630000-12, a v rozhodnutí ve věci samé. Správní orgán totiž nesprávně vymezil, kdy ke spáchání přestupku došlo, neboť v oznámení o zahájení řízení uvedl, že žalobce „dne 28. 3. 2018 provozoval“ nepovolená technická zařízení, a v rozhodnutí uvedl, že se tohoto jednání měl dopustit „nejméně dne 27. 3. 2018“. Z průběhu řízení a žalobních námitek musí být žalobci dle krajského soudu jasné, jaké jednání správní orgán šetřil, a proto tuto námitku shledal nedůvodnou. K jinému závěru dospěl při posouzení námitek, která směřovala vůči způsobu stanovení výše trestu. V tomto případě soud vyhodnotil, že správní orgány neměly dostatek podkladů pro stanovení výše trestu, pokud vycházely pouze z výsledku hospodaření v roce 2018 a smluv o nájmu technických zařízení; pokutu shledal vzhledem k tomu, že byla uložena za jediný den, nepřiměřenou. Soud nepopřel, že prokázání majetkových poměrů je v kontextu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133 (publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS) primárně na žalobci a jeho procesní aktivitě, z obsahu spisu ale neplyne, že by jej k tomu správní orgán vyzval. Krajský soud uzavřel, že žalovaný vybočil při ukládání pokuty ze zákonných mantinelů, a jeho rozhodnutí zrušil.

II. Důvody kasační stížnosti

[4] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel předně uvedl, že nesouhlasí se závěry krajského soudu v tom, že by rozhodnutí v části o výši pokuty měla být nepřezkoumatelná pro nedostatky v dokazování. Naopak má za to, že správní orgány zohlednily všechna zákonná kritéria srozumitelně, přesvědčivě a nevybočily z mezí správní úvahy.

[6] Krajský soud nesprávně vytkl i to, že stěžovatel žalobce nevyzval k doložení dokladů, které by svědčily o jeho majetkových poměrech. Při zjišťování těchto skutečností má správní orgán totiž vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení nebo které poskytl sám účastník řízení. Pokud jimi nedisponuje, stanoví výši pokuty úvahou; tento

pokračování

závěr vyplývá již z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133, ze kterého vycházel už krajský soud.

[7] Stěžovatel měl za to, že krajský soud také pochybil, pokud uvedl, že žalobci byla uložena pokuta za jediný den provozování technických zařízení. Tento závěr nevyplývá ani z obsahu správního spisu, ani z napadeného rozhodnutí. Žalovaný uznal žalobce vinného tím, že „nejméně dne 27. 3. 2018“ provozoval hazardní hry, z čehož je evidentní, že se jednání dopouštěl po delší časové období. Tyto závěry podporuje i další obsah správního spisu. K výkladu termínu „nejméně“ se v tomto smyslu vyjadřoval kasační soud již v rozsudcích ze dne 21. 4. 2023, č. j. 5 As 210/2021 - 51 a ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 288/2021 - 111.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou, a je tedy projednatelná.

[9] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, kasační soud se tedy předně zabýval tímto důvodem.

[12] Rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný, neboť splňuje požadavky judikatury kladené na odůvodnění soudního rozhodnutí (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, případně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Z rozsudku je patrné, jak soud o návrhu rozhodl, jaké důvody jej k tomu vedly a na jakých úvahách založil své závěry. Rozsudek krajského soudu není ani vnitřně rozporný, ostatně je zřejmé, že mu stěžovatel rozumí, neboť se s jeho názory snaží věcně polemizovat. To ovšem neplatí o celkové věcné správnosti rozsudku.

[13] Podstatná část napadeného rozsudku se věnovala hodnocení soutěží i-Stars a Diamond level jako hazardních her, v této části jeho závěry stěžovatel nijak nenapadal, a proto se jim Nejvyšší správní soud nyní nebude věnovat. V posuzované věci je naopak stěžejní otázka, zda správní orgány při stanovení výše pokuty disponovaly dostatečným množstvím podkladů a zda pokuta nemůže být posouzena jako likvidační.

[14] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že dle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách je zakázáno „provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona“. Právnická nebo podnikající fyzická

osoba se tímto jednáním dopustí přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, za který lze dle jeho odst. 7 písm. a) uložit pokutu až do výše 50 000 0000 Kč.

[15] Správní orgán při stanovení výše pokuty za konkrétní přestupek přihlíží zejména k okolnostem stanoveným v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Bere přitom do úvahy povahu a závažnost přestupku, povahu činnosti právnické osoby anebo například přitěžující a polehčující okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán, přičemž postačuje, že přezkoumatelným způsobem popíše, ke kterým z nich při ukládání sankce přihlédl a ke kterým (v případě, že je přestupce navrhne) nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, rozsudek ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36 či rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 6 As 297/2017 - 34).

[16] Kasační soud zdůrazňuje, že správní trestání má plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž primárním významem trestání je potrestání pachatele tak, aby uloženou sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítil a vyvaroval se dalšího porušování právních předpisů (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 33, či rozsudek ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 - 119). Pokuta musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele, který odpovídá intenzitě skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4 Ads 244/2016 36 nebo ze dne 29. 3. 2022, č. j. 4 Ads 349/2021 - 53).

[17] Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV.ÚS 16/03, ze dne 23. 6. 2003, zdůraznil mimo jiné, že majetkovou sankci, pokutu, nelze považovat jen za určité „varovné upozornění“ příslušného subjektu na porušení právního předpisu, ale musí být koncipována a v konkrétním případě stanovena tak, aby se určité protiprávní jednání tzv. „nevyplácelo“ a nedocházelo k jeho pokračování. Skutečnost, že uložená pokuta citelně zasáhne do majetkové sféry stěžovatele, nemá za následek její nezákonnost, ale je naopak jejím žádoucím znakem umožňujícím dosažení cílů správního trestání, tj. plnění funkce individuální a generální prevence (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 351).

[18] Nejvyšší správní soud podotýká, že není možné předem pro všechny případy explicitně stanovit procentuální výši, v rámci které bude uložená pokuta vždy přiměřená (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/2012 - 46, ze dne 6. 12. 2019, č. j. 5 Afs 186/2019 - 26, či ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Vždy je nezbytné hodnotit konkrétní okolnosti případu; právě k tomu musí směřovat i aktivita obviněného z přestupku, projevující se příslušnými skutkovými tvrzeními a důkazními návrhy.

[19] Stěžovatel kasační námitkou brojí proti závěrům krajského soudu o tom, že při svém odůvodnění vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Kasační soud proto připomíná, že v souzeném případě byl krajský soud oprávněn hodnotit námitku žalobce týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce pouze z hlediska zákonnosti. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce

pokračování

správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.). Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu. Používání výrazu „*přiměřenost uložené pokuty*“ v této souvislosti je však do jisté míry nepřesné, neboť soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla „*zjevně nepřiměřená*“.

[20] Podle krajského soudu stanovil stěžovatel výši pokuty pouze z výkazu zisků a ztrát žalobkyně ke dni 31. 12. 2018, ze kterého zjistil záporný výsledek hospodaření, jako další podklad sloužily smlouvy o nájmu technických zařízení, ze kterých vyplývá, že žalobce měl podíl 35 % na výnosu zařízení s tím, že mohl smlouvy vypovědět, pokud by hodnota nakoupených otázek (princip hry) nepřesáhla částku 7 000 Kč na příslušný měsíc. Z napadeného rozhodnutí mimo uvedené vyplývá, že žalobce za těchto podmínek provozoval 5 hracích přístrojů. Stěžovatel naopak poukazuje na to, že kromě těchto důkazů přihlédl v souladu s § 37 přestupkového zákona k povaze a závažnosti přestupku, k chráněnému zájmu, k intenzitě protiprávního jednání, způsobu jeho spáchání a k následkům a okolnostem, za jakých ke spáchání přestupku došlo.

[21] Po prostudování správních rozhodnutí obou stupňů se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem stěžovatele, že se zákonnými požadavky při stanovení výše pokuty zabýval dostatečně. Krajský soud mu vytýká, že se správní orgány neměly zabývat „*počtem provozovaných technických zařízení, dobou jejich provozování, povahou činnosti žalobkyně jakožto právnické osoby, výdělečností daných technických zařízení, či že by správní orgány zvážily polehčující i přitěžující okolnosti a dopad pokuty do majetkové sféry žalobkyně*.“ Všechny tyto skutečnosti naopak z rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně vyplývají.

[22] Správní orgán prvního stupně komplexně popsal, že vzal v potaz zájmy, které chrání zákon o hazardních hrách a to, efektivní výběr daní (placení daně z hazardních her a zamezení daňových úniků), ochranu sázejících a jejich okolí a v neposlední řadě také potírání sociálně patologických jevů spojených s provozováním hazardních her. Jednání žalobce (provozování hazardních her bez povolení), které bylo v rozporu s těmito zájmy,

proto vyhodnotil jako velmi závažné a vysoce společensky škodlivé. Při uložení pokuty vzal v potaz i to, že je žalobce právnickou osobou, podnikající za účelem dosažení zisku. I přes tyto okolnosti uložil pokutu pouze ve výši zlomku maximální zákonné sazby, přihlédl proto i k ekonomickému stavu žalobce, který podle dostupných informací z veřejných zdrojů evidoval záporný hospodářský výsledek (výkaz zisku a ztrát k 31. 12. 2018). Zohlednil výdělečnost technických zařízení (dle smluv o nájmu) i jejich počet, který vyplývá ze samotného popisu skutku. Vzal v potaz i dobu jejich provozování bez povolení v rozporu s § 7 zákona o hazardních hrách. Dokazování správních orgány, s ohledem na výši ukládané pokuty, provedly dostatečně.

[23] Není přiléhavé ani hodnocení krajského soudu, že stěžovatel uložil pokutu ve výši 250 000 Kč za spáchání přestupku trvajících pouhý jeden den. Z obsahu spisu jasně plyne, že žalobce páchal přestupek po delší časové období. Svědčí o tom datace smluv o nájmu technických zařízení, protokoly o kontrolách městskou policií v provozovně z let 2017 a 2018, podle kterých zde žalobce provozoval vždy shodně 5 technických zařízení nebo například výpověď svědkyně Králové. Správní orgány při popisu skutku využily jazykového obratu „nejméně“; to v kontextu časového určení, tedy „nejméně 27. 3. 2018“ znamená „po delší období“, jehož začátek ale nelze s jistotou určit. Správní orgán bez každodenních kontrol v provozovnách potenciálních delikventů není schopen přesně určit den, ve kterém došlo k započetí páčání přestupku. Tento výklad ostatně konstantně zastává i Nejvyšší správní soud, a to například v rozsudku ze dne 21. 4. 2023, č. j. 5 As 210/2021 - 51: *„Nelze se ani ztotožnit s tvrzeními stěžovatelky, že je uložena pokuta ve výši 200 000 Kč nepřiměřená z důvodu, že byla stěžovatelce uložena za jeden den provozování her. Jak v této věci přiléhavě konstatoval krajský soud, stěžovatelka byla uznána vinnou provozováním hazardních her „minimálně“ (tedy nejméně, nejpozději) ke dni 30. 7. 2018, nikoliv za jeden den protizákonné činnosti, jak mylně tvrdí stěžovatelka. Z předloženého spisu vyplývá, že hazardní hry stěžovatelka provozovala po delší dobu, nikoliv toliko v den provedení kontroly. Krajský soud správně poznamenal, že formulace správních orgánů vychází ze skutečnosti, že pokud nedochází ke kontrolám každý den (což není ani fakticky možné), nelze s naprostou jistotou vymezit období, ve kterém se dotčené přístroje v dané provozovně nacházely.“* Dále srov. například i rozsudek kasačního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 288/2021 - 111.

[24] S tím kontrastuje posouzení krajského soudu o vymezení skutku, kde opakovaně zdůrazňuje využití slova „nejméně“ ve spojitosti s ukončením provozu technických zařízení, když v části věnující se rozhodnutí o pokutě vytýká žalovanému uložení pokuty „za jediný den provozování hracích přístrojů ve výši 250 000 Kč.“

[25] Stěžovatel naplnil požadavky na dokazování, které jsou na něj v tomto případě kladeny pro stanovení zákonné výše pokuty, která nebude zjevně nepřiměřená; jeho závěry nejsou ani nepřezkoumatelné, jak uvádí krajský soud, naopak jsou podpořeny odpovídajícím množstvím relevantních důkazů.

[26] Korektivem, který upravuje výši pokuty stanovené v zákonném rozsahu může být posouzení majetkových poměrů přestupce. V případě žalobce se bude jednat o vliv méně závažný, než jak by tomu bylo v případě fyzické osoby podnikající (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133). Správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům

pokračování

pachatele tehdy, je-li podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Pouze za předpokladu, že je splněna podmínka první, správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly v průběhu správního řízení nebo které si opatří bez součinnosti s účastníkem řízení. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 149/2014 - 36 shledal, že v tehdejší případě u stěžovatele nebyl v zásadě naplněn ani předpoklad první, neboť stěžovateli byla v rámci zákonného rozpětí až do 5. 000 000 Kč uložena sankce ve výši 100 000 Kč. *„Tato sankce by se mohla jevit z hlediska stěžovatele jako citelná, ale zároveň jde o sankci, která byla uložena při spodní hranici sankčního rozmezí, přičemž částka 100.000 Kč obecně nepředstavuje v podnikatelské sféře, zejména v rámci obchodní činnosti, částku, která by měla likvidační charakter.“*

[27] V nynější věci správní orgány uložily právnické osobě, která podniká za účelem dosažení zisku, pokutu ve výši 250 000 Kč; přičemž zákonem stanovená maximální výše pokuty je 50 000 000 Kč, z porovnání s citovaným rozsudkem č. j. 7 As 149/2014 - 36 plyne, že ani v této věci nemůže být zřejmé, že by uložená pokuta sama o sobě mohla mít pro žalobce likvidační charakter. I přes tuto skutečnost správní orgán prvního stupně přistoupil k omezenému posouzení majetkových poměrů žalobce a využil k tomu jemu dostupné důkazní prostředky, které si opatřil a ty, jež během řízení vyšly najevo (smlouvy o nájmu technických zařízení a výkazu zisku a ztrát za rok 2018), a postupoval tak v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133.

[28] Namítá-li přestupce likvidační dopad pokuty, musí doložit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 3 As 82/2011 - 100, ze dne 30. 8. 2016 č. j. 5 As 218/2015 - 44 nebo ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 As 198/2016 - 396). Takovým nárokům však žalobcovo tvrzení ani důkazní návrhy nedostály. Žalobce během správního řízení žádné dokumenty, které by osvětlily jeho majetkové poměry, nepředkládal; odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal toliko blanketní a nedoplnil jej ani přes výzvu žalovaného. Pomyslně mohl vsadit na to, že se správním orgánům nepodaří jeho celkovou majetkovou situaci rozkrýt, a v závěrech správních orgánů ohledně jeho majetkové situace tak zůstane prostor pro pochybnosti. To mu pochopitelně na jednu stranu nelze vytýkat, neboť může jít o legitimní součást jeho procesní strategie, na stranu druhou se mu tímto způsobem může jen složitě podařit prokázat, že jemu uložená pokuta je likvidační, pokud danou námitku vznesl až v žalobě. Důkazní břemeno v daném případě primárně leží právě na něm.

[29] Nezbyvá než uzavřít, že správní orgány nevybočily ze zákonných mantinelů, pokud na základě obsahu spisu uložily žalobci pokutu ve výši 250 000 Kč, krajský soud pochybil, pokud při svém posouzení shledal opak. Ve stejném ohledu přistoupí krajský soud k posouzení věci v novém řízení.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[31] Krajský soud v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. v dalším řízení rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2023

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu